

ÎȚI POATE OFERI VIAȚA MAI MULT? POȚI SCHIMBA LUMEA DIN JURUL TĂU?

CONTACTS

A woman in a red t-shirt, sunglasses, and a large orange backpack is climbing a rocky mountain peak. She is leaning forward, with her right hand touching the rock for balance. The background shows a vast, hazy landscape of green hills and mountains under a clear sky.

URCUȘUL VINDECĂTOR

Și cum mi-am
găsit liniștea

Anotimpurile vieții

Îți este de ajutor să
înțelegi ciclurile lor

O întâlnire emoționantă

Ziua care mi-a
schimbat viața

NOTA EDITORULUI PETRECEREA LUI DUMNEZEU

Nu-mi amintesc să fi citit vreodată acest verset până acum câteva zile. Sau cel puțin nu mi-a atras atenția ca atunci. Și asta pentru că, cartea profetului Tefania este una dintre cele mai puțin cunoscute din Biblie: „Domnul Dumnezeuul tău este în mijlocul tău, ca un viteaz care poate ajuta;

Se va bucura de tine[va sărbători și va cânta]¹ cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui și nu va mai putea de veselie pentru tine”².

Marele Dumnezeu al universului mă iubește atât de mult și este atât de bucuros să mă aibă în viața Sa încât sărbătorește ca să anunțe lucrul acesta! Este o imagine încurajatoare și plină de bucurie, mai ales dacă îți este greu și te simți distant față de Dumnezeu.

Iisus a spus că cea mai mare poruncă este „să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău”.³ Însă îți este greu să iubești pe cineva pe care nu îl cunoști și mi-am dat seama că nu Îl cunosc pe Iisus nici pe departe pe cât de mult aș dori să-L cunosc.

Fiecare dintre noi avem familie și prieteni – oameni pe care îi cunoaștem bine. Apoi sunt oamenii cu care petrecem o parte din timp și pe care îi cunoaștem – nu neapărat pentru că așa am dori, dar pentru că sunt colegii noștri de la serviciu sau de la școală, etc. Apoi sunt oamenii pe care îi cunoaștem doar într-o oarecare măsură, pe care i-am întâlnit întâmplător sau cu care ne întâlnim mai rar și trebuie să ne chinuim să ne amintim numele lor. Sunt și oamenii pe care probabil că nu îi vom întâlni niciodată, dar despre care am citit sau i-am văzut la tv/internet. Întrebarea este „Unde se încadrează Iisus?”.

Natura lui Dumnezeu este atât de vastă și de complexă încât nicio ființă umană nu Îl poate înțelege pe deplin. Însă viața este o continuă căutare,⁴ să învățăm mai mult despre El și să ne bucurăm mai mult de compania Lui. După cum a scris Pavel: „Nimic nu este mai minunat decât cunoașterea lui Hristos Iisus, Domnul meu”.⁵

Haideți să-L cunoaștem pe Iisus!

Samuel Keating
Editor executiv

1. traducere din Biblia
în engleză CEV
2. Tefania 3:17

3. Matei 22:37
4. Vezi Ieremia 29:13.
5. Filipeni 3:8 – traducere din engleză

Noi îți oferim o varietate largă de cărți, materiale audio și video pentru inspirația și hrana ta sufletească.

Pentru comenzi te rugăm să ne contactezi la una din adresele de mai jos.

Adresa:

ContactS
în atenția lui: Christian
C.P. 129, O.P. 72
cod 032468
București

Email:

info@activated-europe.com

Web:

www.activated-europe.com/ro

Editori	Samuel Keating
Tehnoredactare	Gentian Suçi
Traducere	Oana Toșu

© 2018 Activated.

Toate drepturile rezervate.

Toate versetele au fost citate din Biblia versiunea Dumitru Cornilescu, excepțiile fiind menționate explicit.

A-RO-MG-AM-205-X

DE JOHN RANDALL

CU PRIETENIE

Putem alege să fim copii ai lui Dumnezeu și totuși să trăim distanțați de Dumnezeu în inimile noastre. Pe de altă parte, putem alege să avem cel mai strâns parteneriat cu El, în care să știm ce gândește, ce crede, cum acționează și ce este important pentru El. În această situație intimă descoperim cât de apropiat dorește El să fie de noi.
– Theresa Dedmon

Ziua mea începe în mod inevitabil cu plimbarea căleușei mele, o activitate care este pe lista ei de priorități. Avem un traseu regulat care ne ia cam 10 minute.

Într-o dimineață călduroasă de iulie, eram pe punctul de a pleca când mi-am amintit că nu mai aveam portocale, așa că m-am hotărât să schimb traseul și să merg la mănăstirea ordinului Carmelit care este într-un loc mai retras pe vârful unui deal. Mănăstirea vinde portocale cu doi dolari punga.

Mergând pe drumul șerpuit prin livada de portocali, am observat un semn cu litere cam șterse care spunea: „Rugăciunea nu este altceva decât să fii în termeni de prietenie cu Dumnezeu. – *Tereza de Ávila*”.

Eram cu toată inima de acord cu frumosul mesaj și mi-am cumpărat punga de portocale.

La scurt timp după aceea, cu câinele hrănit și sucule de portocale făcut, eram pregătit pentru timpul meu de devoțiune de dimineață. Mi-am deschis cartea de devoțiune și mi-au căzut ochii pe titlul capitolului: „Rugăciunea în ascultare este prietenie cu Dumnezeu”. Aceasta mi-a atras atenția!

Să fie o coincidență? Nu cred. Îl știu pe Dumnezeu

de suficient de mult timp încât să îmi dau seama că încerc să îmi spună ceva. M-a făcut să observ semnul de la mănăstire fiindcă se potrivea cu ceea ce dorea să îmi spună în ziua aceea.

Iar aceasta nu este prima zi în care Dumnezeu începe să-mi vorbească dintr-o dată, aleatoriu, pe un anumit subiect. El mi-a mai dat diverse impresii și mi s-au mai întâmplat diferite lucruri în ultima vreme. Iar astăzi nu a fost decât puțin mai multă clarificare.

Ce am învățat din această călătorie? Printre altele, că acea nevoie interioară pe care o simțim cu toții, acel sentiment de singurătate care este satisfăcut parțial de compania altor oameni, nu este pe deplin satisfăcut decât de relația cu Dumnezeu.

Prietenia înseamnă să te identifici cu cineva prin gândire și sentimente, iar pe măsură ce ne dezvoltăm și relația cu Dumnezeu prin ascultare, comunicare și interacțiune, putem avea cu adevărat o relație de prietenie cu Dumnezeu.

JOHN RANDALL ESTE PASTOR LAIC, TÂMLAR ȘI SCRIITOR ȘI TRĂIEȘTE ÎN PREZENT ÎN SUDUL CALIFORNIEI, SUA.

IISUS

viața și mesajul Său

DE PETER AMSTERDAM, ADAPTAT

Dar, când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să căpătăm înfierea.¹

Dumnezeu și-a trimis Fiul în lume la un anumit moment și într-un anumit loc ca să trăiască ca ființă umană, să moară pe cruce și să fie înviat din morți, ca prin El să răscumpere omenirea decăzută, încât oamenii să poată intra în Împărăția Sa și într-o relație specială cu El. Cele patru Evanghelii ne spun această poveste – povestea unei ființe umane unice, un evreu din Galileea, un om care era în multe privințe la fel ca oricare dintre noi. În același timp, El era foarte diferit de orice om care a trăit vreodată.

Evangheliile ne spun despre ceea ce Îl făcea diferit pe Iisus. Ele ne învață că El a venit în lume ca să-și dea viața pentru omenire și cum, prin moartea și învierea Sa, omenirea poate intra într-o relație nouă cu

1. Galateni 4:4-5

2. Vezi Ioan 3:16-18.

3. Vezi Geneza 12:2-3.

4. Vezi Ioan 20:31

5. Vezi Romani 1:3.

6. Vezi Galateni 4:4.

7. Vezi 2 Corinteni 10:1.

8. Vezi 2 Corinteni 5:21.

9. Vezi Evrei 2:18.

10. Vezi 1 Petru 3:18.

11. Vezi Evrei 12:3.

12. Vezi 1 Corinteni 11:23.

13. Vezi 1 Petru 2:21-23.

14. Vezi 1 Corinteni 1:23.

15. Vezi 1 Corinteni 15:4.

Dumnezeu. Iisus nu a venit ca să-i învețe pe oameni să fie buni; El a venit ca să le dea *puterea* de a fi buni prin sacrificiul Său suprem pentru noi toți. Nu există poveste mai importantă decât aceasta, deoarece modul în care oamenii răspund acestui individ unic le hotărăște destinul pentru eternitate.² Prin această poveste înțelegem cadoul important care ni se face: cadoul de a deveni copii ai Tatălui nostru ceresc, o modalitate de a deveni parte din familia Sa și minunea de a trăi cu El pentru totdeauna.

Evangheliile pun temelia credinței creștine. Din paginile lor noi învățăm că Iisus a fost mai mult decât un om bun și drept, mai mult decât un învățător de moraluri și etici și mai mult decât un făcător de minuni. Din Evangheliile aflăm că Iisus este Mântuitorul promis de Dumnezeu. Din Evangheliile aflăm despre împlinirea promisiunii lui Dumnezeu, aceea că prin patriarhul evreu Avraam întreaga lume va fi binecuvântată.³

Iisus a trăit cu mai bine de 2000 de ani în urmă, iar Evangheliile au fost scrise cu câteva decenii după moartea și învierea Sa, de către credincioși din acea vreme. Scopul lor prin redactarea poveștii lui Iisus era ca aceasta să se păstreze și să se transmită mai departe. Ei au scris povestea în așa fel încât să inspire credința altora⁴ și au avut succes. Există un șir neîntrerupt de credincioși de atunci și până în prezent. După 2000 de ani noi citim aceeași Evanghelie, asemenea primilor

creștini, și are puterea să ne transforme viețile așa cum le-a transformat și lor.

Evangeliiile nu sunt primele scrieri despre Iisus. Se consideră că Pavel și-a scris scrisorile către credincioși între anii 49-67 d.H., ceea ce înseamnă că unele erau în circulație înaintea Evangheliilor. Alte epistole, scrise la începutul anilor 60 d.H., este posibil să fi precedat și ele Evangheliile. Iar după obiceiul vremii este foarte posibil ca poveștile și învățăturile lui Iisus să fi circulat pe cale orală. Cei care L-au cunoscut personal pe Iisus probabil că au spus și altora povestea vieții Lui, au

descriu miracolele făcute de El, au repovestit pildele Sale și au împărtășit și alte detalii despre viața Lui.

Intervalul de timp dintre moartea și învierea lui Iisus (c. 33 d.H.) și prima Epistolă a lui Pavel este probabil de 15 ani. Prima Evanghelie a fost scrisă după aproximativ 30 de ani de la moartea lui Hristos. După cum au notat cei care au scris Epistolele, este clar că ceea ce au transmis ei prin scrierile lor corespunde cu ceea ce au scris mai târziu cei care au scris Evangheliile.

Epistolele ne spun că Iisus a fost un descendent al lui David,⁵ evreu crescut sub legea mozaică,⁶ blând și umil,⁷ fără păcat,⁸ ispitit⁹ dar neprihănit¹⁰. Aflăm de asemenea că a întâmpinat opoziție,¹¹ că a fost trădat,¹² că a suferit fără să se opună,¹³ a fost crucificat¹⁴ și a înviat din morți¹⁵.

Evangeliiile se concentrează asupra perioadei de activitate a lui Iisus. Două dintre Evangheliile ne istorisesc nașterea Lui, iar una vorbește pe scurt

despre perioada copilăriei Sale, când avea cam 12 ani. În afară de aceste detalii specifice nu mai știm nimic despre viața Lui până la evenimentul botezului Său, de către Ioan Botezătorul. Viața Lui dinainte de perioada de activitate nu a fost prioritatea sau scopul scriitorilor Evangheliei. În schimb, ei au scris despre ceea ce a spus și a făcut Iisus în timpul perioadei Sale publice, mesajul pe care L-a promovat și modul în care L-a transmis. Ei ne

povestesc despre faptele Sale, despre miracolele făcute, despre poveștile spuse, despre modul în care a murit și cum a înviat din morți. Ei ne învață că El a fost singurul Fiu al lui Dumnezeu, singurul care este atât Dumnezeu cât și om și că motivul pentru care a luat formă umană a fost ca noi să putem trăi cu Dumnezeu pentru totdeauna. Pe scurt, scopul principal al Evangheliilor este să transmită vestea bună a mântuirii disponibile prin Iisus Hristos.

Evangheliile învață credincioșii și despre relația în care intrăm odată ce devenim copii ai lui Dumnezeu. Ele pun temelia vieții noastre odată ce am devenit creații noi prin mântuire și primirea Duhului lui Dumnezeu în noi. Evangheliile ne dau informații care ne pot afecta viețile pentru eternitate, ne ajută să avem o perspectivă asupra lumii bazată pe fundația adevărului și ne ghidează spiritual, moral și etic în călătoria vieții noastre.

Dacă înțelegem mai profund ceea ce ne învață Evanghelia putem avea o relație mai amplă cu Dumnezeu. Dacă pătrundem conceptele mai profunde din cuvintele și faptele lui Iisus, din pildele, predicile și miracolele Sale, dacă le putem vedea prin ochii celor care le-au văzut chiar atunci, în conjunctura Palestinei primului secol, atunci putem vedea profunzimea și frumusețea mesajului Său. Așa putem ajunge să avem o înțelegere mai profundă asupra

vieții lui Iisus, o apreciere mai mare pentru „adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu”¹ și, în final, o credință mai puternică.

Evangheliile ne dau principii fundamentale care să ne călăuzească spre o viață împlinită și să ne ajute să facem alegeri și să luăm decizii bazându-ne pe adevărarile eterne date de Mântuitorul nostru. Ne este vital să cunoaștem Evangheliile și învățăturile din ele ca să trăim o viață centrată pe Dumnezeu, ceea ce ne va conduce spre bucurie, în viața asta și în cea următoare.

Iubeam Evangheliile, dar după ce le-am studiat mai bine în ultimii ani am ajuns să le apreciez mai bine profunzimea, frumusețea și puterea de a schimba vieți. Citirea lor mi-a îmbogățit viața în multe feluri. M-au ajutat să-mi întăresc înțelegerea, credința și legătura cu Dumnezeu.

PETER AMSTERDAM ȘI SOȚIA LUI, MARIA FONTAINE, SUNT DIRECTORII ORGANIZAȚIEI THE FAMILY INTERNATIONAL, O COMUNITATE CREȘTINĂ DE CREDINȚĂ. ACEST ARTICOL ESTE ADAPTAT DUPĂ INTRODUCEREA LA SERIA DE ARTICOLE DESPRE VIAȚA ȘI MESAJUL LUI IISUS, ARTICOLE POSTATE PE: [HTTPS://DIRECTORS.TFIONLINE.COM/TAG/JESUSHIS-LIFE-AND-MESSAGE/](https://directors.tfionline.com/tag/jesushis-life-and-message/)

1. Romani 11:33

CÂND L-AM CUNOScut PE IISUS

DE ROSANE PEREIRA

Eu am crescut într-o familie creștină, însă în adolescență m-am simțit copleșită de problemele lumii și am început să îmi pun la îndoială credința. Însă la 18 ani prietenul meu era foarte credincios. Am avut cu el câteva discuții despre credință iar el era atât de sincer că am început să îmi pun la îndoială îndoielile. Într-o zi am luat exemplarul lui din Noul Testament, am mers într-un parc mare din oraș și am stat pe lângă un lac. Am început cu începutul, cu Evanghelia după Matei. Când am ajuns la Predica de pe munte, am fost șocată! Acelea erau principiile după care doream să trăiesc și eu; însă nu le văzusem scrise atât de clar niciunde altundeva.

Am continuat să citesc toată după amiaza, trecând de la o evanghelia la alta. Era ca și cum priveam un film, concentrându-mă atât de mult încât totul și toate parcă au dispărut. M-am trezit teleportată pe drumurile prăfuite din Galileea, în satele pescărești, în templu, și eram unul dintre ucenicii lui Iisus, dornic să audă și să vadă ceea ce El avea de spus și ce urma să facă.

Pe când citeam ultimul capitol din Ioan s-a lăsat și soarele și am revenit cu picioarele pe pământ. Am plecat spre casă transformată și tot ce doream era să găsesc cum să trăiesc ceea ce Iisus a învățat. După câteva luni El mi-a arătat ce putea fi misiunea vieții mele și de atunci mă străduiesc pe cât posibil să o îndeplinesc.

Cea mai mare descoperire a fiecărui om este să-L cunoască pe Iisus! Cineva a spus că citind Biblia este ca și cum îți citești propria poveste, fiindcă și noi facem parte din acea poveste, o poveste care se continuă în viața fiecăruia dintre noi.

Iar lucrul cel mai important este să știm că povestea noastră are un final foarte fericit!

ROSANE PEREIRA ESTE PROFESOARĂ DE ENGLEZĂ ȘI
SCRIITORE ÎN RIO DE JANEIRO, BRAZILIA, ȘI
MEMBRĂ ÎN ORGANIZAȚIA THE FAMILY
INTERNATIONAL.

DE BETH JORDAN

URCUȘUL VINDECĂTOR

„Dacă urcăm acest munte atunci nu mai există nimic ce nu putem depăși, împreună!”

Mi-l amintesc pe tata care încerca să zâmbească și să pară optimist când ne-a arătat muntele stâncos aflat la vreo 30 de metri de autostradă. Eu aveam 13 ani și mergeam cu tatăl și cu fratele meu prin deșertul mexican, stâncos și arzător, înapoi în SUA ca să ne rezolvăm niște treburi.

Părinții mei erau cu muncă misionară în Mexic, iar mie îmi plăcea să fiu tot timpul cu ei. Viața era frumoasă acolo și îmi plăcea foarte mult.

Însă în acea perioadă lucrurile nu mergeau prea bine. Părinții mei aveau ceva probleme în căsnicie și s-au hotărât să trăiască câteva luni separat. Mama se mutase de câteva săptămâni, iar eu mă întrebam și mă îngrijoram dacă se va mai întoarce.

Pe parcursul călătoriei tata era mult cu mintea la dificultățile situației. Era trist, îngrijorat și obosit. În aer se simțea oboseala și nesiguranța. În același timp, a început să ne doară pe toți trei capul, în mare parte de la căldură, dar și de la emoții. Îmi amintesc că simțeam că ne vor podidi pe toți lacrimile. Ne-am simțit așa

cam tot drumul când, deodată, tata a oprit mașina.

Puteam să-i văd fața. Lacrimile pe care și le oprise până atunci au început să-i lucescă în ochi, a coborât din mașină și ne-a spus să-l urmărim. Fără tragere de inimă – așa cum sunt adolescenții – ne-am coborât încet din mașină. La cam 30 de metri de noi era un colț de stâncă. Avea cel puțin 60 de metri înălțime și nu era nici o cărare care să ducă în vârf.

Soarele ne bătea în cap și strângeam din ochi ca să vedem stâncile, apoi ne întorceam repede capul în toate părțile să verificăm să nu fie vreun șarpe cu clopoței sau vreun coiot. Stăteam acolo în liniște și ne întrebam ce să facem, când tata ne-a vorbit:

„Dacă urcăm acest munte atunci nu mai există nimic ce nu putem depăși, împreună!”

Avea, cumva, certitudinea că această provocare ne va aduce alinarea de care aveam nevoie.

În mod surprinzător, eu și fratele meu, oricât de rău ne simțeam, nu am protestat. Ne-am uitat la stâncă și am simțit o motivație să încercăm. Eram obosiți, bolnavi și triști, însă privind către vârf știam că mă voi simți mai bine când voi ajunge acolo, când voi

cucerii stâncă.

Am lăsat mașina pe marginea drumului și fără să privim în urmă sau să ne oprim să luăm ceva cu noi, am început să urcăm. După zece minute de urcat am început să schimbăm câteva cuvinte precum „Mulțumesc, tata!” sau „Hei, ce rapid ai fost!” în timp ce ne croiam drumul printre stânci și crăpături. În felul acestea depășeam mai ușor disconfortul și ne ajuta să ne concentrăm pe ceea ce aveam de făcut.

Acum, când mă gândesc în urmă la acea cățărare, parcă lăsam în urmă toată durerea și toate temerile cu fiecare pas pe care îl făceam. Ne ridicam mâinile și ne lăsam în seama lui Iisus spunându-I: „Avem încredere în Tine”.

Aveam atât de multe emoții și întrebări nerostite pe inimă. Încercasem să fiu tare de dragul tatei și nici nu îmi dădusem seama de toate acele sentimente și temeri. Însă în timp ce urcam am simțit de parcă toate poverile și îngrijorările îmi cădeau de pe umeri și le lăsam în urmă, în spatele fiecărei stânci pe care o depășeam.

Ne-a luat vreo două-trei ore, în soarele arzător, să ajungem în vârf, iar atunci a început să bată vântul și soarele să apună în culori splendide de portocaliu și galben. Eram fără suflare, atât din cauza urcușului, dar și datorită frumuseții panoramei cu care am fost binecuvântați. Am râs, am vorbit și am simțit iubirea marelui nostru Creator. Ne-am debarasat de probleme, iar zâmbetul ne-a revenit pe fețe. Deși eram epuizată, îmi amintesc că m-am simțit atât de vie și de liberă.

Am coborât de pe acel munte schimbați și reînnoiți.

Pur și simplu *știam* că totul va fi bine. Și așa a fost, chiar și faptul că părinții mei și-au aplanat diferențele iar mama s-a întors. Dumnezeu ne-a atins prin frumusețea naturii Sale și prin ilustrarea simplă cu urcușul muntelui; El ne-a arătat că nu era nimic ce nu puteam depăși! Și S-a asigurat că vom simți iubirea și prezența Sa.

Am două motive pentru care nu voi uita niciodată acest urcuș:

Primul motiv este că am simțit atât de clar prezența lui Iisus. Când stăteam în vârful muntelui m-am simțit bucuroasă, în siguranță și iubită, deși emoțiile mele anterioare nu mă făceau să mă simt deloc astfel. Era ceva nepământesc și supranatural.

Al doilea motiv era că am înțeles foarte clar că nu trebuia să mă „vindec” singură. Nu trebuia să mă chinui să îmi depășesc emoțiile. Nu trebuia să fac ceva, nu eram în genunchi în chinuri și disperare. Nu am făcut decât să mă relaxez și să-L las pe Iisus să vorbească inimii mele prin vânt și prin munți și prin acel sentiment de bucurie că am ajuns în vârf. Nu am făcut decât să mă arunc în brațele Sale puternice, sigură că El mă va prinde.

BETH JORDAN TRĂIEȘTE ÎN INDIA CU SOȚUL ȘI CEI DOI COPII AI SĂI. EI SUNT FONDATORII ORGANIZAȚIEI PLACE FOR CHANGE, CARE COORDONEAZĂ VOLUNTARI DIN STRĂINĂTATE ÎN INDIA, NEPAL ȘI TAILANDA.

ANOTIMPURILE VIETII

DE CURTIS PETER VAN GORDER

Trupa noastră de teatru prezintă regulat o scenetă dinamică adaptată după un monolog din piesa lui Shakespeare *As You Like It* (*Cum vă place*), monolog în care se prezintă în rezumat anotimpurile vieții în șapte stadii: bebelușul plângăcios, școlarul fără tragere de inimă, iubitul cu inima frântă, soldatul înverșunat, judecătorul înțelept, bătrânul și în final moartea.

Shakespeare încheie aici, însă Biblia promite încă un anotimp al vieții: viața veșnică. Așa că, decît să terminăm povestea cu „totală uitare” precum menestrelul, nouă ne place să sfârșim cu scena în care personajul nostru se trezește în rai – adevăratul final fericit.

Această piesă m-a pus pe gânduri despre anotimpurile vieții prin care treceam eu. Noi trăim diferite cicluri și anotimpuri în viață, cicluri mari și mici, și când muncim la diferitele noastre proiecte ne este de ajutor să ne dăm un pas în spate și să privim cum ne afectează aceste cicluri. Astfel putem ști unde suntem în ciclul de creștere și la ce să ne așteptăm. Spre exemplu: dacă treci printr-o perioadă dificilă te poți încuraja cu gândul că treci prin „iarnă” dar apoi vine primăvara și viața reîncepe.

Din călătoriile mele am observat că țările care au o

diferență mai subtilă între anotimpuri au o floră și o energie complet diferite față de țările cu anotimpuri mult mai distincte.

Recent am făcut o excursie prin munții României și am fost uimit cât sunt de plini de viață. Flori sălbatice puternic colorate erau la tot pasul – fiecare cu albinele lui, sau alte insecte polenizatoare, care să asigure următoarea generație de flori. Verdețea concura pentru lumină pe fiecare bucată de teren disponibilă; chiar și bălțile erau pline de mormoloci, țânțari și o mulțime de alte ciudățenii minuscule. Parcă știau că aveau doar puțin timp și că în curând va veni frigul iar pământul va adormi.

Oamenii sunt și ei influențați. Mi se pare că cei care trăiesc în țările tropicale tind să fie puțin mai relaxați și mai puțin muncitori; natura este la fel. Acolo viața continuă constant – spre deosebire de zonele unde adoarme, iar apoi explodează.

Dacă folosim în analogie schimbarea anotimpurilor în munca noastră ne ajută să știm la ce să ne așteptăm. *Arta războiului*, o veche scriere chineză de tacticianul militar Sun Tzu, prezintă general ideea că inovația și schimbarea apar în societate, în afaceri, în cadrul națiunilor și la nivel de individ.

Toate își au vremea lor și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui. – *Eclesiastul 3:1*

Toți știm că dacă n-ar exista anotimpuri n-ar exista nici creștere. Știm că fără iarnă n-ar fi nici primăvară. Fără îngheț n-ar fi bulbi și fără muson n-ar fi orez. Tot așa, știm că fără suferință n-ar fi bucurie. Fără durere n-ar fi vindecare. Cred că tocmai așa vine frumusețea. Frumusețea este rodul anotimpurilor. El a făcut cu adevărat ca toate să fie frumoase la vremea lor. – *Naomi Reed (n. 1968)*

Prezintă fazele dezvoltării unei idei, a unui proiect, a unei inovații, a unei organizații sau a unei națiuni ca fiind cinci stadii sau „anotimpuri”: metal, apă, lemn, foc și pământ.

Faza de metal este cea de început, cu disconfortul. Nevoia de schimbare este evidentă, însă cineva trebuie să pună „barcă” în mișcare.

Faza următoare este apa, când intră în acțiune imaginația. Ne jucăm cu posibilitățile și încercăm să ne imaginăm cum ar arăta pentru noi viitorul ideal. Curgem și împrășcăm în jur cu idei până le aflăm pe cele mai bune.

În faza de lemn ne-am ales ideea pe care să o implementăm și începem să ne adunăm resursele. Ne construim o echipă și ne facem un plan. În faza aceasta ni se pare de multe ori că efortul depășește rezultatele.

Când intrăm în faza de foc, inovația, sau proiectul nostru, se pornește, iar noi începem să ardem. Trebuie să menținem focul aprins și să-i menținem și pe ceilalți interesați – să le transmitem și altora din focul nostru.

Pământul este ultima faza înainte ca ciclul să se repete din nou. Odată ce proiectul nostru s-a pornit

trebuie să-l facem să se continue prin resurse proprii pe termen lung, fără să se epuizeze. Trebuie să ne luptăm cu deteriorarea aplicând mai multe inovații, altfel vom pierde ceea ce am câștigat.

S-ar putea ca fiecare dintre noi să fie într-un alt anotimp. Este foarte firesc. Nemulțumirea poate fi benefică pentru găsirea direcțiilor noi de progres. Apa și ideile noi sunt întotdeauna necesare pentru menținerea îmbunătățirilor. Lemnul este necesar pentru structură și pentru implementarea ideilor. Focul este un semn că oamenii realizează ceva, dau căldură și lumină. Pământul este necesar pentru stabilitate și pentru construirea de ziduri de protecție împotriva posibilelor eșecuri și dificultăți. Când există toate acestea atunci suntem într-o situație ideală pentru a progresa și a avea rezultate.

Iisus este Păstorul nostru cel bun și știe unde sunt răurile de munte și cum să evităm pericolele. Dacă Îl urmăm, El ne va călăuzi spre pășunile verzi și ne va ajuta să creștem și să progresăm indiferent de momentul sau de anotimpul în care ne aflăm.

CURTIS PETER VAN GORDER ESTE SCENARIST ȘI MIM ÎN GERMANIA.

FĂ-ȚI TIMP PENTRU PASIUNILE TALE

DE MARIE ALVERO

Am o singură viață și o singură șansă să fac viața mea să conteze pentru ceva. Credința mea îmi cere să fac tot ce pot, oriunde pot, oricând pot, pe cât de mult îmi stă în putință, cu ceea ce îmi stă la dispoziție, să încerc să îmi aduc contribuția cu ceva.
– Jimmy Carter (n. 1924)

Mie îmi place să fac exerciții fizice dar îmi place și mâncarea! Mă simt foarte împlinită și fericită atunci când gătesc o mâncare bună și, de multe ori, citesc cărțile de bucate ca pe romane. Deci, știind cât sunt de pasionată de mâncare și de fitness și dacă vezi toate înregistrările video de exerciții fizice și de rețete uimitoare pe care le transmit și altora prin internet, ți-ai imagina că sunt o tipă super în formă care mănâncă doar cele mai rafinate mâncăruri.

Cu câteva zile în urmă cineva a pus un comentariu de genul acesta pe pagina mea de Facebook. M-a pus pe gânduri, fiindcă unele lucruri de care sunt pasionată nu mă reprezintă în viața reală. Ca să spun adevărul, sunt norocoasă dacă apuc 20 de minute de exerciții de patru ori pe săptămână și gătesc ceva minunat poate o dată pe săptămână.

Mă întreb dacă nu există și alte lucruri pe care le iubesc dar care nu sunt reprezentate corect în viața mea. Sper exemplul, dacă privești viața mea ai putea spune că sunt pasionată de Iisus? Oare se vede? Oare Îl cunosc în așa fel încât să se reflecte în mod evident

în viața mea?

Aș dori ca relația mea cu Iisus să se vadă evident în viața mea, nu ca o simplă adnotare biografică. Nu am foarte mult timp zilnic să citesc Cuvântul lui Dumnezeu, să mă rog și să petrec cu El. Dar am puțin timp și doresc ca acest timp să fie calitativ.

Iată concluzia: fă să conteze! Dacă am doar 20 de minute pentru exerciții fizice mă voi forța cât mai mult. În zilele când voi putea găti și crea îmi voi da toată silința. Iar în timpul pe care mi l-am alocat pentru progresul meu în relația cu Iisus îmi voi pune toată inima. Îi voi prețui Cuvântul ca pe o comoară. Voi urma adevărul Său.

Pasiunile mele nu sunt îndeletnicirea mea zilnică, însă sunt o parte importantă din ceea ce îmi definește viața și dă scop vieții mele.

MARIE ALVERO A FOST MISIONARĂ ÎN AFRICA ȘI MEXIC. ÎN PREZENT EA TRĂIEȘTE FERICITĂ ȘI OCUPATĂ, ÎMPREUNĂ CU SOȚUL ȘI COPII EI, ÎN TEXAS, SUA.

PRÂNZURI CU RUGĂCIUNE

DE ELSA SICHROVSKY

Când eram în semestrul doi din primul an de facultate, împreună cu niște colegi creștini, am început să fim îngrijorați că lecțiile, prietenii, cluburile și hobby-urile ne vor afecta credința. Nu doream să devină doar ceva trecător de weekend, ca apoi luna să revenim la ritmul alert al vieții de studenție. Problema era că unii dintre noi eram departe de bisericile și grupurile de părtășie cu care eram obișnuiți, iar alții locuiau cu membrii de familie care nu erau credincioși.

Cineva a venit cu ideea să ne întâlnim de două ori pe săptămână, în timpul pauzei de prânz, să ne rugăm și să ne împărțim gânduri despre viața noastră de credință. Părea un pas așa de mic și deși am fost de acord să îl încercăm, mă cam îndoiam că ne va ajuta să-L facem pe Iisus o parte mai importantă din viața noastră. Am hotărât că ne vom întâlni luna și miercurea.

De obicei începeam cu câteva cântece. Apoi câțiva împărțeau cu restul din lecțiile lor spirituale învățate, alții vorbeau despre răspunsurile la rugăciune sau despre alte manifestări deosebite ale iubirii lui Dumnezeu în viețile lor. Alteori discutam modalități prin care să ne facem timp de rugăciune și de studiu biblic în vâltoarea vieții de facultate, sau cum să inițiem o discuție despre Iisus cu prietenii. Apoi schimbam între noi cereri de rugăciune, cum ar fi pentru examenele pe care urma să le avem, pentru membrii familiilor noastre, sau decizii în carieră. Aceste momente în care vorbeam despre Iisus în contextul îngrijorărilor și preocupărilor noastre zilnice îmi reaminteau că Iisus dorește foarte mult să se implice activ în viața mea și m-au inspirat să investesc

timp să îmi întăresc relația mea cu El.

Înainte a acestor întâlniri de prânz prietenia noastră se axa mai mult pe studiu și pe activitățile scolastice, dar pe măsură ce am continuat cu aceste întâlniri spirituale ne-am întărit relațiile și datorită credinței comune. În loc să ne simțim izolați și ciudat din cauza credinței noastre, ne încurajam unul pe celălalt fiindcă eram o echipă și aveam un țel comun: „să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea”.¹ În plus, știind că aveam prieteni care apreciau adevărurile spirituale a creat o atmosferă pozitivă, de motivare, care ne-a inspirat să căutăm modalități de a ne revitaliza sufletele și în timpul rutinelor zilnice – să ascultăm Biblia în format audio în mijloacele de transport, să citim lucruri motivatoare spiritual în cursurile de la facultate, etc.

Apreciez amintirea acestor întâlniri de rugăciune și îmi aduce multă bucurie fiindcă așa am învățat că există întotdeauna o modalitate de a-L include pe Iisus în viața mea, indiferent cât de preocupată sunt sau cât de aglomerat este programul meu. Interacțiunea mea cu cei care aveau aceeași viziune ca și mine mi-a întărit hotărârea de a fi un ucenic al lui Iisus. Cu cât observam mai mult semnificația principiilor Lui în strădaniile mele zilnice și cu cât observam mai mult modalitățile minunate prin care El lucra în viața fraților și surorilor mele de credință, eram mai motivată să nu îl las doar pentru weekend.

ELSA SICHROVSKY ESTE SCRITOARE LIBER-PROFESIONISTĂ. EA TRĂIEȘTE CU FAMILIA EI ÎN TAIWAN.

1. Evrei 12:1

DE CHRIS MIZRANY

Programul de funcționare a lui Dumnezeu

24/7/365

Cea mai importantă lecție pe care am învățat-o este să am încredere în Dumnezeu în orice situație. De multe ori când trecem prin dificultăți, planul oferit de Dumnezeu ni se pare fără noimă. Dar Dumnezeu are tot timpul lucrurile sub control și nu ne va părăsi niciodată. – *Allyson Felix (n. 1985)*

De vreo câțiva ani am o vorbă, că oamenii ar trebui să-L scoată pe Dumnezeu din cutia de duminică dimineață, fiindcă El nu dorește să fie cu tine doar o oră sau două duminică dimineața ca apoi să-L pui înapoi în cutia Lui până când ai vreo urgență; El dorește să-ți invadeze atât duminica cât și lunea, marțea, miercurea, joia, vinerea și sâmbăta. – *Joyce Meyer (n. 1943)*

Dacă, ca și mine, te-ai dus la magazin și ți-ai dat seama că ai citit greșit semnul cu orarul de funcționare și stai morocănos în fața ușilor închise, atunci acest articol este pentru tine.

Nu am prea des momente de revelație, însă acesta a fost unul dintre ele. Încercând să îmi dau seama cum de am greșit ora de închidere cu o oră (și simultan să mă disculp) mi-a venit în minte un gând.

Oare dacă Dumnezeu are și El ore de funcționare? Ce-ar fi dacă și Dumnezeu ar închide mai repede? Îți imaginezi?

„Scuze, nu mai sunt la birou. Mă voi ocupa de cererea d-voastră când mă întorc.”

„Numărul pe care l-ați apelat nu este disponibil momentan. Vă rugăm să sunați mai târziu.”

Sau „Apăsați 1 pentru o programare.”

Poate ne face să zâmbim să ni-L imaginăm pe Dumnezeu relaxându-se în vreo stațiune din Rai, însă nu este nimic de râs. Gândindu-mă mai mult la asta m-am întrebat: *M-aș putea descurca o zi fără Dumnezeu? Sau o parte din zi?* Nu mi-a luat mult să-mi dau seama că nu m-aș încumeta să încerc.

Adevărul minunat despre Dumnezeu Tatăl, Iisus Fiul și Duhul Sfânt este că noi toți, cei care credem, avem acces nelimitat, non-stop, la tot ajutorul lor, la toată puterea, înțelepciunea și dragostea lor. Noi nu suntem niciodată lăsați în fața ușii lui Dumnezeu cu semnul „Mă întorc în 10 minute”. Iisus nu ne închide niciodată telefonul, iar Duhul Sfânt nu ne spune „Îți voi răspunde mâine”.

De fapt, programul lui Dumnezeu pentru noi este: „Eu sunt cu voi tot timpul. Chiar dacă celelalte uși vi se închid, Eu nu plec nicăieri.”¹

„Îți amintești când erai fără speranță și te-am salvat? Ei bine, o pot face din nou. Să ai încredere în Mine.”²

„Respectă regulile Mele și vei avea absolut orice este bun pentru tine.”³

Deci, hai să nu Îl tratăm pe Dumnezeu ca și cum ar fi ultima noastră opțiune, la care apelăm doar când celelalte lucruri „obișnuite” nu funcționează. Să-L vizităm primul lucru dimineața, ultimul lucru seara și în tot timpul dintre ele. La orice oră, în orice zi, ușa Lui este întotdeauna deschisă.

CHRIS MIZRANY ESTE WEB DESIGNER, FOTOGRAF ȘI MISIONAR CU HELPING HAND ÎN CAPE TOWN, AFRICA DE SUD.

1. Vezi Matei 28:20.

2. Vezi 2 Corinteni 1:10.

3. Vezi 1 Ioan 3:22.

DE UDAY PAUL

O ÎNTÂLNIRE EMOȚIONANTĂ

Dacă nu îl cunoști încă pe Iisus, poți începe cu o rugăciune simplă:

Dragă Iisus, te rog să vii în viața mea și să îmi dai darul Tău gratuit al mântuirii. Iartă-mă pentru lucrurile rele făcute și ajută-mă să Te cunosc mai bine și să stau aproape de Tine. Amin.

Încă îmi amintesc ziua. Era la începutul anilor '80, iar eu eram un adolescent pe bancheta din spate a mașinii noastre. Eram opriți la semafor când cineva le-a dat părinților mei niște postere frumos colorate să citească, iar ei mi le-au pasat repede mie, în spate. Apoi ei s-au oprit unde aveau ceva treburi de rezolvat și m-au lăsat pe mine în mașină. Fiindcă nu aveam nimic altceva de făcut am luat posterele și m-am uitat peste ele. Aveau pe o parte o imagine iar pe cealaltă un mesaj despre mântuire și despre darul vieții veșnice prin Iisus.

Eu am fost crescut într-o familie hindusă, de aceea eram obișnuit cu chestii spirituale și religioase. Aveau unele zeități preferate, din panteonul de zeități, la care îmi plăcea să mă rog, și eram interesat și de alte religii, precum budismul și islamismul. Însă conceptul creștin că mântuirea era un dar era ceva nou pentru mine.

Textul de pe spatele posterului se încheia cu o rugăciune prin care să Îl inviți pe Iisus în inima ta. Nu îmi puteam imagina că un lucru monumental precum mântuirea putea fi obținut atât de ușor, dar m-am gândit că nu strică să încerc. După ce m-am

rugat acea rugăciune, am avut un sentiment profund de liniște și orice scepticism sau îndoială au dispărut.

Acea zi memorabilă a marcat începutul celei mai mari aventuri din viața mea. A fost prima mea întâlnire cu Dumnezeu care a creat această lume uimitoare și tot ce este în ea.

Au existat și momente în care, în mod intenționat, nu doream să recunosc prezența Sa, sau în care nu am simțit prezența și mângâierea Sa pe cât de mult aș fi dorit. Însă El a fost tot timpul cu mine și m-a binecuvântat cu iubirea Lui necondiționată. Biblia spune că „umblăm prin credință, nu prin vedere”.¹ Calea creștină este o cale de credință în atotputerea și suveranitatea lui Dumnezeu care ne iubește și dorește să dea sens și scop vieților noastre. Pe parcursul anilor, în credința mea în Iisus, El s-a dovedit față de mine de nenumărate ori. El mi-a fost cel mai bun și mai apropiat prieten.

UDAY PAUL TRĂIEȘTE ÎN BANGALORE, INDIA,
UNDE PREDĂ CURSURI DE ENGLEZĂ ȘI DE
DEZVOLTARE PERSONALĂ.

1. 2 Corinteni 5:7

DE LA IISUS CU DRAGOSTE

EȘTI NEPREȚUIT PENTRU MINE

Dragostea Mea este necondiționată. Eu te iubesc fără părtinire. Eu îi iubesc pe cei de neîubit și pe cei dificil de iubit. Eu îi iubesc pe cei triști și pe cei singuri. Eu îi iubesc pe cei chinuiți și pe cei pierduți și confuzi. Dragostea Mea este durabilă, răbdătoare și infailibilă. Nu cunoaște limite și nu are punct de oprire. Dragostea Mea va merge oricât de departe pentru a ajuta un suflet pierdut, singuratic și lovit să își câștige victoria.

Tu ai slăbiciuni și defecte, dar Eu nu te iubesc mai puțin din cauza aceasta. Indiferent de situația în care te afli, Eu te iubesc. Dragostea Mea nu depinde de reputația ta, imaculată sau nu. Să nu te gândești niciodată că te iubesc mai puțin fiindcă nu ești precum ai vrea să fii sau cum crezi că ar trebui să fii. Când te privesc Eu văd creația Mea pe care o iubesc și te iubesc exact așa cum te-am făcut.